

پیک های رفرا اندوم

جبهه دمکراتیک ایران
انتقال الگوهای مبارزات مردمی (۱)

ضرورت بوجود آمدن هسته های محلی و منطقه ای (پیک های رفرا اندوم)

پیکهای رفرا اندوم!

با گذشت مدتی از طرح عملیاتی کردن رفرا اندوم، مبارزات آزادیخواهانه مردم ایران، نیاز به سازماندهی دارد. زیرا که این جنبشهای خود جوش هستند که اصل جنبش اجتماعی را شکل می دهند و آن را می سازند. اصولاً جنبش های اجتماعی از اتحاد و یگانگی گروههای کوچک و نیز از مبارزان گمنامی تشکیل و متشکل می شوند و در قالب مبارزات رهایی بخش به یک قدرت اثر بخش تبدیل شده و نتیجه می دهند.

خوشبختانه مدتهاست که شاهد هستیم گروههای کوچکی در حال مبارزه هستند و بدون آنکه توسط عوامل رژیم مورد شناسایی قرار گیرند، در حال گسترش می باشند. می بایست در شرایط کنونی به همبستگی و گسترش مبارزات مردم پرداخته و از تمام توان خود در تشکیل هسته های چند نفری بهره ببریم. و در صحنه های مبارزه، با اتصال این هسته ها به یکدیگر، قدرت جنبش های آزادیخواهانه را نشان دهیم.

با توجه به آنکه در راستای این مبارزات در صدد هستیم رفرا اندوم را به حرکت عملی تبدیل کنیم و در این قالب، نیازهای جامعه و رژیم سیاسی مطلوب را جستجو کنیم لذا هسته های تشکیل شده را "پیک های رفرا اندوم" نام نهادیم. چرا که نوید دهندگان آزادی می باشند. استفاده از این نام بصورت گسترده، بدون ایجاد حساسیت ها و تنش های برخاسته از رقابت های حزبی و گروهی، می تواند در یکپارچه کردن مبارزان برای تقویت جنبش های اجتماعی و در نتیجه شتاب دادن به جریان سوم کارساز باشد.

بنا بر این توصیه می کنیم هموطنان عزیز در محله ها و مناطق زندگی خود و حتی در خانواده ها و اقوام خودشان و هر جایی که می بینند می توانند پیک های رفرا اندوم را در قالب هسته های چند نفری تشکیل دهند اقدام نمایند. و در این راه دقت داشته باشند که مورد شناسایی قرار نگیرند. مطمئناً هر زمان که رژیم با تشکیل بیشماری از این هسته ها روبرو شود بناچار تسلیم خواهد شد. تبلیغ برای عملی کردن رفرا اندوم و حرکت های آزادیبخش و عملیات آگاهی بخشی از جمله شعار نویسی و پخش اعلامیه از جمله تلاشهایی است که در قالب فعالیت های پیک های رفرا اندوم باید برنامه ریزی شود.

امسال، بهار، با شکوفه های تازه ای بوستان مبارزات دمکراتیک مردم ایران را گلباران کرد! دسته دسته لاله ها و شقایق های دمکراسی شکوفا شدند! "پیکهای رفرا اندوم" رونیدند و پیام آزادی و رفرا اندوم را به هر سو گستراندند! ملت را مخاطب قرار داده و طلب رهایی کردند. ایشان را به روز میعاد، سالگرد مبارزات ۱۸ تیر، میدان انقلاب، فراخوانده و حکومتیان را لرزان ساختند!

از کجا آغاز شد؟ "پیک رفرا اندوم"، شبینم، از اصفهان، برای ما تعریف می کند: نزدیک های عید بود که با خواهرم و یکی از دوستانمان تصمیم گرفتیم تمامی عید دیدنی ها را با هم برویم و در دید و بازدید های امسال به همه فامیل و آشنایانمان خبر مسرت بخش "رفرا اندوم ۸۲" را برسانیم. سخت ترین قدم، قدم اول بود. تردید داشتیم! نکند بزرگان فامیل و همسایه ها ما را جدی نگیرند؟! اما، به یکدیگر قوت قلب داده و شروع کردیم.

بر خلاف تردیدمان، در هر ملاقات، دوستی، فامیلی و همسایه ای به ما اضافه می شد. از شش نفر که گذشت، دیدیم خیلی بد است که این همه آدم، یکدفعه سر خانواده ای خراب بشویم. پس به دو گروه کوچکتر تقسیم شدیم و هر یک با هماهنگی دیگری همسایه ها را ملاقات می کردیم و به بحث و گفتگویی پرداختیم. بدون آنکه خود بدانیم، گروه ها رشد یافته و تکه می شدند. وقتی به خودمان آمدم، دیدیم بیست و دو گروه در سه محله شده ایم.

"پیک رفرا اندوم"، شهره، خواهر شبینم، میگوید: در عرض دو هفته، تمام محل شناسایی شده بود. البته از آنجا که در همسایگی آشنای خودمان فعالیت می کنیم، همه را می شناسیم. سعی می کنیم رفت و آمدهایمان غیر عادی نباشد. شب ها زمان دیوار نویسی، چادر مشکی و مقنعه و غیره سر می کنیم تا توسط آنتن های محلی شناسایی نشویم. با اینکه فقط به خانه آشنایان خود مراجعه می کنیم، دو نفر را برای حفاظت در خارج از خانه می گذاریم. اما تا به امروز حتی یک برخورد هم با نیروهای انتظامی و عوامل محلی آن نداشته ایم.

از "پیک رفرا اندوم"، سروش، در تهران، خواستیم به ما بگوید برخورد خانواده ها، دوستان و همسایگان با ایشان چگونه است و در چه مواردی حساسیت نشان می دهند؟ می گوید: از اینکه حکومتیان، تمامی ملت را "جان به لب" کرده اند، شکی نیست! هیچکس با رفتن

آنها را شناسائی کرده و همراه با دوستان با تجربه تر شروع به الگو برداری کردیم. بسیار جالب بود. شکل بخصوصی نداشتند. ۳ نفر، ۴ نفر تا ۱۰ نفر هم دیده شده است. از آنجا که در خانواده ها و همسایگی خودشان کار می کنند و در حلقه آشنایان و دوستان می گردند، از طرف نیروهای انتظامی و اطلاعاتی شناختن شان تقریباً غیر ممکن است. گزارشی در مورد دستگیری هیچیک از ایشان تا به امروز نداشته ایم.

از آنجا که بیشتر تبلیغاتشان شفاهی و حضوری است، هزینه زیادی ندارند و از لحاظ تامین کاغذ و رنگ و ... در مضیقه نمی باشند. ما آنها را بعنوان کارترین شکل سازماندهی محلی شناسایی کرده و به ملت ایران ارائه می دهیم. اما، چند توصیه نیز به این دوستان داریم.

۱. هدف را گم نکنید. نقطه مشترک همه ما در انقلاب عاری از خشونت و بنیانگذاری جامعه ای دمکراتیک است. بر روی مشترکات عمل کنید و اختلافات را به رای مردم محول سازید.
 ۲. در تماس با گروه های آشنا دقت کرده و شناسایی تنها یک نفر را به کافی است. حتی اگر همه همدیگر را می شناسید، باز هم، هر چه ارتباط محدودتر باشد بهتر است.
 ۳. امنیت خود را در نظر بگیرید و از ایجاد تماس غیر ضروری با گروه ها و هسته های غیر آشنا خودداری کنید.
 ۴. تماسهای خود را با همسایگان و خانواده ها پیگیرانه حفظ کنید. برای به میدان کشاندن نیروهای مردد نیاز به ارتباط مداوم است.
 ۵. برای روز ۱۸ تیر، قرار خود را در خیابان اطراف گذاشته و سر موعد مقرر، گروه گروه، وارد میدان شوید.
- دیدار در ۱۸ تیر!** آنجا هسته های شما تبدیل به اراده ملی می گردند و در نهایت و بزودی حکومتی دمکراتیک را بنا خواهند کرد!

از "پیکهای رفراندوم" حمایت کنید!

اینها مخالفتی ندارد. بسیاری از آشنایان آنچنان از ما و کاری که می کنیم استقبال کرده و فرزندان خود را تشویق به همکاری با ما می کنند که ما از تحکم نهفته در آن شرمسار می شویم. بسیاری از ایشان بدون اینکه ما درخواستی کرده باشیم و یا حرفی زده باشیم، در مقابل نشریه هایی که به آنها می دهیم، کمک مالی می کنند. که ما هم با این کمک ها به تجهیز گروهمان می پردازیم. مثلاً یکی از دبیران مدرسه راهنمایی محل، کامپیوتر شخصی خود را در اختیار ما گذاشته است و از این طریق می توانیم اعلامیه ها و اخبار مورد نیازمان را از اینترنت تامین کنیم. اصلاً هر هسته و یا گروهی باید به فکر دسترسی به یک کامپیوتر متصل به اینترنت باشد تا بتواند احتیاجات خود را، بخصوص در زمینه مطبوعات و اخبار برطرف کند.

اما، بیشترین شک و تردید آنها از حضور دیگران در میدان است. اگر مطمئن باشند که تنها نخواهند بود، تردیدشان بر طرف خواهد شد. ما نیز در تداوم ملاقات هایمان، هر اعلامیه و نشریه ای که از گروههایی ۱۸ تیر برای "رفراندوم" حمایت می کند را برایشان برده و نشان می دهیم که امسال همه به میدان خواهند آمد.

به ما می گویند که تا به حال همیشه "بد" رفته و "بد تر" آمده است! دیو می رود و ازدها می آید! ما در پاسخ، نمونه های موفق مبارزات مردمی در سراسر جهان را چون شیلی، یوگسلاوی و ... مثال زده و نشان می دهیم که دمکراسی را می شود به دست آورد و آرزوی غیر قابل دسترسی نیست و باید به مبارزه و پیروزی و به نیروی اتحاد خودمان امیدوار باشیم. از شرایط غیر قابل تحمل و انکار می گوئیم. به ایشان نشان می دهیم با ایستادن پشت در کارخانه ها و مدارس و شکایت خانه های بی خاصیت اداری و "تعاونی" و ... کاری پیش نمی رود. به ایشان یادآوری می کنیم که شش سال تمام به انتظار به عقل آمدن این قوم وحشی، فاسد و بی خاصیت گذرانیدیم و در عوض ترقی، عقب گرد کامل زده ایم. هر چه بیشتر تحمل کردیم، اینها پای باصطلاح "اقتدار (!؟)" خود گذاشته اند. کدام اقتدار؟! اقتداری که ۳۳٪ از دریای مازندران را به بیگانگان و اگذار می کند؟ یا اقتداری که در مقابل یک کشور کوچک عربی حاضر به تسلیم سه جزیره ایرانی شده است؟ و یا اقتداری که امروز حاضر است هر چه آمریکا می خواهد بدهد تا با او پشت یک میز بنشیند؟ **نه دیگر باید بروند، و همه این را می دانند!** در روز چهارمین سالگرد ۱۸ تیر، روز درخواست عمومی برای اجراء "رفراندوم" همراه با دیگر محلات و اقشار مردمی به میدان انقلاب می رویم و ضرب العجل خود را به حکومت و جهانیان اعلام می داریم!

برای آگاهی بیشتر از طرز عملکرد "پیکهای رفراندوم"، با یکی از مسئولان کمیته تدارکات برگزاری حماسه ۱۸ تیر، صحبت کردیم. او می گوید: پدیده عجیبی بود! به برخی از محلات که می رسیدیم، متوجه می شدیم که گروهی قبل از ما آنها را شعار باران کرده اند. می دانستیم از گروه های وابسته به ما نیستند. رفته رفته گزارشات شهرهای مختلف نشان می داد که این یک تصادف نیست. همه جا گروه های کاملاً مستقلی به راه افتاده اند. جالب اینجا بود که وقتی به چگونگی پیدایش و روش تبلیغات آنها دقت کردیم، انگار از روی یک طرح و الگو برنامه ریزی شده اند. البته فوراً خودجوش بودن

دیدار در ۱۸ تیر، برای رفراندوم!